

притворства, които го показватъ почтенъ предъ други-тъ ; съ една речъ да ся кажи, той неможе да обыча никога, и то ще рече, чи той е едно чудовише между человекы-тъ, въ когото сѣ начертаны сички-тъ свойства на славолюбіе-то.

26. С ъ в ѣ с т ь .

Съвѣсть-та ни дава второ доказателство за безсмъртіе-то на душѣ-тѣ ни. Сѣкій человекъ има въ главѣ-тѣ си едно сѣдловище, което го сѣди и чака върховныя сѣдникъ да изрече сѣдбѣ-тѣ му. Този сѣдникъ въ главѣ-тѣ ни е наша съвѣсть, която страшно бѣхти виновнаго и смѣщава живота му. За туй человекъ много пѣти предпочита да ся подчини на добродѣтелно-то сиромашество, нежели да добіе незаконно богатство-то. Съвѣсть-та е най страшенъ мѣчител на виновнаго. Звѣрь-тъ убива друго животно, наѣда ся и заспива, а человекъ, ако убіе нѣкого, не го сдържа на едно мѣсто, съвѣсть-то го мѣчи, страхъ-тъ го съзема, и той търси мѣсто да ся скрие, нѣ ненамира : дѣто и да иди сѣ го е страхъ. Погледъ-тъ му е сѣкога движимъ и немиренъ, не си запира очи-тъ на едно мѣсто. И въ най весели-тъ събранія той е смѣтенъ и ся страхува да го не пристигнатъ нѣкои опасности. Сички-тъ му чувства го мѣчатъ силно ; въ средъ нощъ му ся привиждатъ нѣкои устрашителны свѣтлинны. Сѣкога е заби-коленъ съ въздуха на кръвопролитіе-то си ; струва му ся, чи има отрова въ ястія-та, които е той самъ наготовилъ.